

наказалъ. Чукналъ те е да се опомнишъ. Сега боли ли те?

— Нѣма.

— Ха, видишъ ли? Това азъ направихъ. Молихъ се на дѣдо Боже да ти прости, като му казахъ, че ти ще станешъ послушно момченце. И той ти прости.

Всѣки день на пладне баба Пена ни събираше подъ старата черница, като квачка пиленца, и ни разправяше приказки. Но най-много за дѣдо Боже и ангелчетата му.

Но веднажъ баба Пена взе торбичката и отиде при дѣда на кошарата край село. Останахъ самичкъ. Дълго се скитахъ изъ двора, но по едно време се вгледахъ въ комина на кжщата ни. Бреее-й, че той билъ много високъ, бе! До небето достигалъ чакъ. И въ главичката ми пламна чудна мисълъ. Разтичахъ се изъ улицата.

— Тичай, бре Любчо! Тичайте! Тичайте! — викахъ азъ.

— Какво бе, казвай какво?

— Искате ли да се качите на небето?

— Че какъ, нали е високо!

— Елате, ще ви кажа!

Отдохме дома, хванахме ние съ Любчо за единия край, дългата ритла, а другитъ — за другия край. Изправихме я възъ кжщата. Ритлата надхвърли малко покрива. Тамъ и трѣбваше да бжде. Азъ взехъ остена.

Изкачихме се по стълбата. Щомъ стѣпихъ на покрива, азъ се почув-

ствувахъ крилатъ като птичка, излетѣлъ много нависоко. Забързахъ, но още съ първата стѣпка се подхлъзнахъ и щѣхъ да се пребия, ако не се задържахъ за една по-голѣма плочка. Следъ това пре-междие престанахъ да се чувствувамъ вече като птица, ами застѣпвахъ бавно и внимателно като патилъ човѣкъ... И щомъ се изправихъ до комина, азъ протегнахъ ржка напредъ и я размахавъ, дано се докоснатъ прѣститѣ ми о небето. Но нищо. Че какъ така. Нали баба казва?... Надигнахъ тогава остена до половината — само да чукна о небето. Пакъ нищо. Дълго бутахъ остена нагоре, ала пакъ напраздно...

— Я ме повдигни! — рече Любчо. Хвана се за комина, повдигнахъ го и щръкна като щръкъ.

— Дай ми сега остена! Отъ тукъ ще стигна небето.

Подадохъ му остена, но тъкмо го издигна, разкривениятъ похлупакъ на комина изпука и Любчо полетѣ надолу, заедно съ съборения сводъ на комина.

— Олеле, Любчо се преби! Олеле-е! — надухме гърла ние.

Дойде чичо Петъръ, дойдоха и други хора, бързо ме свалиха отъ покрива, като мислѣха, че азъ съмъ пострадалия.

— Какво има де, казвай!

Искахъ да имъ кажа, но не можавъ, — само сочехъ вратата на кжщи и имъ повтаряхъ: „Тамъ,